

TISKOVÁ ZPRÁVA
7. 4. 2017

VLADIMÍR NOVÁK: KONTINUITA

Výstava Vladimíra Nováka, významného příslušníka generace sedmdesátých let a spoluzakladatele Volného seskupení 12/15, Pozdě, ale přece v Museu Montanelli, představí ve dnech 28. 4. - 26. 7. 2017 ve zkratce autorovo dnes již rozsáhlé dílo.

Jeho dosavadní mimořádně soustředěná malířská tvorba je svázána především s tématem postavení individuální lidské bytosti ve vichru vrcholícího novověku, která se mu jeví jako vratká a nezajištěná.

Za připomenutí stojí, že podstatné rysy talentu Vladimíra Nováka se ukazovaly již během studia na Akademii výtvarných umění v Praze, kde ještě doznívala atmosféra relativně otevřených šedesátých let. Autor tehdy namaloval řadu komplikovaných potemnělých figurálních kompozic nezapírajících svou novofiguralistickou inspiraci.

Druhá polovina sedmdesátých let a potom přelom let sedmdesátých a osmdesátých, tak významný pro proměny podoby výtvarného umění nejen ve světě, ale i u nás, zastihl Vladimíra Nováka v situaci, kdy jeho tvorba nachází nové základy své nezaměnitelné výtvarné řeči. Na české výtvarné scéně se tak objevuje mimořádně osobitý, nepřehlédnutelný tvůrce, jehož tvorba podnes oslovuje svou neotřelostí, živostí a naléhavostí.

Zpočátku směřuje Novák k velké malířské askezi, zjednodušení malířských prostředků stavby obrazu. Více než o ovládnutí kompozice mu jde o odhalení vztahů člověka a prostoru, o odkrytí napětí individua a světa. Aby se povaha tohoto vztahu vyjevila co nejostřeji, redukuje Novák výtvarné prostředky na dramatickou, rozjitřenou kresbu a tóny šedé,

hnědé a černé. Porušuje i ustálenou podobu obrazu, jehož součástí se staly do prostoru předřazené fragmenty figur, jejichž tvarosloví vede dialog s formami obrazů za nimi. Tradiční podoba závěsného obrazu tu Vladimír Novák znovu od základů zkoumá. Relativizuje jeho dosavadní charakter a zároveň poukazuje na jeho nečekané, stále se obnovující kapacity, na schopnost nést stále nové významy a poselství v proměňující se době.

Bytostná malířskost Vladimíra Nováka si brzo vynutila ústup přísné střídmosti a uvolňování malířského gesta spolu s rozvinutím koloristických kvalit obrazu. Puristický prostor předchozích obrazů se zaplňuje fragmenty lidského těla i zhmotňujícími se novotvary stále však vyvolávající představu čehosi povědomého. Figura, znamení tělesnosti lidské bytosti ohledává prostor, pátrá po jeho dimenzích, jež by jí osvětlily její vlastní postavení, ukotvení, limity a snad i důvody pro něž se uprostřed světa ocitá. Znejistují ji podivné předměty vzcházející z rozhraní snu a bdění, z nejasných vzpomínek, které svým pohybem, rotací sugerují unikající čas a matou lidským bytostem možnosti orientace. Novákův člověk tak čelí výzvě času a prostoru, výzvě světa, který před ním neustále nově vyvstává, ale nikdy se nestává jeho nepochybným pánem.

Neznehyněn malířskými zisky, intenzivně rozvíjel Vladimír Novák svoje ne-metodické způsoby nakládání s tradičním médiem – obrazem a malbou. Již zcela uvolněně vstupuje do nutkavého světa introspekce, aby s jistotou, stále však silně zaujatou distancí, pozoroval prostor světa, v jehož středu se sám nachází ať je kdekoliv. Odtud naslouchá šumění příběhů a chvění osudů, kde náhle zahlédne ne vždy jednoznačně srozumitelná znamení skutečnosti. Jednou jsou místa, která se v jeho malbě vynořují zamlžená, nejasná, hutně neprostopupná, plná nepohody a vichru, ve kterém se vynořují nepozemská znamení. Jindy zase to jsou místa jasu a záře, místa více dimenzí než jsme s to pozemsky pochopit.

České umění posledních desetiletí nevydalo mnoho malířů, kteří by ne suverénně, ale přirozeně samozřejmě zacházeli s mocí barev. Vladimír Novák patří nepochybně k těm nemnoha, kterým je malba, obraz základním způsobem ryze vizuálního rozmlouvání o světě a o člověku. Je také tím, jehož tvorba v překotně se proměňujícím světě zcela nově

legitimizuje prastaré medium, jakým obraz je.

Ivan Neumann

Vladimír Novák

** 30. dubna 1947 v Lounech*

Studia

1963-1967 Střední odborná škola výtvarná, Praha; 1967-1973 Akademie výtvarných umění v Praze (prof. A. Paderlík).

*Od roku 1987 je členem Volného seskupení 12/15 Pozdě, ale přece
Svémi díly je zastoupen v Národní galerii v Praze, GASK v Kutné Hoře,
Galerii hlavního města Prahy, Alšově jihočeské galerii v Hluboké n. Vlt.,
Galerii umění v Karlových Varech, Galerii moderního umění v Hradci
Králové, Oblastní galerii v Liberci, Galerii moderního umění v Roudnici nad
Labem a v soukromých sbírkách v České republice i v zahraničí.*

Museum Montanelli, MuMo

28. 4. 2017 – 26. 7. 2017

Nerudova 13, 118 00 Praha 1

Kontakt:

+420 724 211 584

+420 257 531 220

info@museummontanelli.com

www.museummontanelli.com